

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **AGROSPOL, Malý Bor, a. s.**, se sídlem Malý Bor 144, Horažďovice, zastoupený JUDr. Miloslavem Havlenou, advokátem se sídlem Zahradnická 407, Blatná, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Háčkova 14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2008, č. j. 57 Ca 151/2006 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám advokáta JUDr. Miroslava Havleny na náhradě nákladů řízení částku 5712 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 29. 1. 2008, č. j. 57 Ca 151/2006 - 37, zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „stěžovatel“) ze dne 5. 9. 2006, č. j. 8105/06 1200-400158, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Horažďovicích ze dne 3. 3. 2006, č. j. 5843/06/134970/0407 o doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2002 ve výši 324 260 Kč. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ustanovení § 4 odst. 1 zákona 593/1992 Sb., ve znění účinném v roce 2002, (dále jen „zákon o rezervách“) pro zjištění základu daně z příjmu nevylučuje možnost souběhu tvorby

rezervy a čerpání rezervy na opravu hmotného majetku, nýbrž jeho smyslem je vytvořit překážku zahrnutí výdajů dvakrát, jednou v podobě přímého výdaje na opravu ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o daních z příjmů“), podruhé v podobě podílu rozpočtu nákladů na opravu a počtu let podle § 24 odst. 2 písm. i) citovaného zákona. Ani ustanovení § 7 odst. 4 zákona o rezervách nestanoví podmínku, že rezerva má být nejdříve vytvořena a pak použita. Krajský soud proto dospěl k závěru, že ustanovení § 7 odst. 4 a § 4 odst. 1 zákona o rezervách ani žádný jiný právní předpis nebrání tomu, aby účastník řízení, který ve zdaňovacím období roku 1999 zahájil tvorbu rezerv na opravu střechy a podlahy, s předpokládaným termínem zahájení oprav v roce 2003, zahájil provádění oprav již v roce 2002 a současně v tomto období dokončil tvorbu rezerv. I takto vytvořené rezervy lze považovat za daňově uznatelný výdaj ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů. Krajský soud vyjádřil nesouhlas se stěžovatelovou interpretací ustanovení § 4 odst. 1 věta za středníkem zákona o rezervách, podle kterého se rezervy zruší ve stejném období, kdy pominuly důvody, pro které byly vytvořeny. Stěžovatel právě o tuto větu opíral navýšení základu daně v roce 2002 o částky již vytvořených a nevyčerpaných rezerv. Podle krajského soudu dřívější zahájení opravy hmotného majetku oproti předpokládanému termínu nelze posoudit jako pominutí důvodu, pro který byla rezerva tvořena. Naopak tato skutečnost dokumentuje opodstatněnost úvahy poplatníka o nutnosti hmotný majetek v určitém časovém horizontu opravit a o důvodnosti zahájit tvorbu rezervy. Dřívější provedení opravy oproti předpokládanému termínu není pominutí důvodu, pro který byla rezerva vytvořena, nýbrž změna času realizace opravy, na niž byla rezerva tvořena. Se změnou času realizace opravy, s výhradou realizace pozdější než zamýšlené, zákon nespojuje povinnost rezervu rozpustit ve prospěch výnosů. Krajský soud poukázal na znění ustanovení § 7 odst. 5 zákona o rezervách a uvedl, že za zahájení opravy se pro účely zákona o rezervách považuje termín, ve kterém se fyzicky začnou provádět práce přímo na věci, která je předmětem opravy a v daném případě bylo právně relevantní skutečností pro zrušení rezervy ve prospěch výnosů faktické zahájení opravy. Zahájil-li účastník řízení skutečně opravu v roce 2002, bylo jeho povinností zbytek nevyčerpané rezervy zrušit nejpozději v roce 2003, což také učinil.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle názoru stěžovatele z ustanovení § 1 a § 3 odst. 1 zákona o rezervách vyplývá, že chce-li poplatník daně z příjmů tvořit rezervu a její tvorbu daňově zohlednit, pak musí splnit všechny podmínky stanovené tímto zákonem pro její tvorbu. Konkrétní podmínky jsou pak vymezeny v ustanovení § 7 zákona o rezervách. Pokud poplatník netvoří rezervu na opravu hmotného majetku tak, jak vymezuje citované ustanovení, nelze uvedenou rezervu považovat za rezervu tvořenou ve smyslu zákona o rezervách a uznávat ji za daňově účinnou. Výše rezervy na opravy hmotného majetku ve zdaňovacím období je podle § 7 odst. 4 zákona o rezervách rovna podílu rozpočtu nákladů na opravu a počtu zdaňovacích období, která uplynou od zahájení tvorby rezervy do předpokládaného termínu zahájení opravy. Do tohoto počtu zdaňovacích období se nezahrnuje předpokládané zdaňovací období, kdy dojde k zahájení opravy. Zákon o rezervách předpokládá, že oprava bude zahájena ve zdaňovacím období, které si stanovil poplatník v plánu tvorby rezervy a výjimku dovoluje jen pro případ, kdy by opravu poplatník nezahájil v plánovaném období, ale později (§ 7 odst. 5 zákona o rezervách). Pro dřívější zahájení oprav zákon o rezervách výjimku neobsahuje. Daňový

subjekt nemůže postupovat stejně, jako by k zahájení opravy nedošlo, neboť dřívějším zahájením oprav změnil podmínky, které si určil při zahájení tvorby rezervy podle § 7 odst. 4 zákona o rezervách. Pokud zahájil opravu dříve než původně plánoval, dosud tvořená rezerva se stává neodůvodněnou, neboť již nemůže být tvořena tak, jak se při zahájení předpokládalo, protože došlo ke změně jedné z veličin (termínu zahájení oprav), se kterou bylo kalkulováno při stanovení výše rezervy v jednotlivých zdaňovacích obdobích tvorby. Podle stěžovatele je proto třeba dospět k závěru, že tvoří-li daňový subjekt dále i za této situace rezervu, není tato již tvořena v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o rezervách a nelze ji uznat za výdaj ve smyslu § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů. Připuštění možnosti souběhu tvorby rezervy a provádění oprav s čerpáním rezervy ve výši nákladů vynaložených na opravu, by vedlo k paradoxní situaci, kdy by ve stejném zdaňovacím období byly generovány náklady z titulu tvorby zákonné rezervy a současně i náklady z titulu vynakládání výdajů na faktické provádění oprav. To znamená, že daňové náklady by byly zatíženy ve stejném zdaňovacím období dvakrát, přičemž čerpání rezervy ve výši provedených oprav by tyto náklady eliminovalo právě a jen o částku ve výši provedených oprav. Tímto postupem by byl popřen smysl tvorby rezerv, který předpokládá, že náklady z titulu tvorby rezervy zatěžují náklady předchozích období, kdy tvorba rezervy probíhá, a v období, kdy dochází k realizaci účelu, pro který byla tvořena, by se již zatížení výsledku hospodaření skutečnými náklady vynaloženými na účel tvorby rezervy nemělo projevit. Okamžikem faktického zahájení opravy pozbývá další tvorba rezervy na ekonomické odůvodnění, neboť ve svém důsledku by připuštění tohoto postupu mohlo znamenat, že by rezerva byla tvořena i na opravy, které již byly provedeny a zatížily daňově účinné náklady z titulu nákladů na provedené opravy. Pokud tedy daňový subjekt zahájil opravu dříve než předpokládal při plánování tvorby rezerv, a tvořil rezervu i v roce, kdy byla zahájena oprava, porušil nepochybně podmínky pro tvorbu rezervy a byl povinen nést důsledky tohoto pochybení, tzn. nemožnost další tvorby rezervy a dodatečné zdanění částky dosud vytvořené rezervy, a to v období, kdy porušil podmínky pro tvorbu rezervy. I z hlediska ekonomické podstaty rezerv, kdy účelem jejich tvorby je krýt se proti budoucím rizikům, je nelogické, aby byly vytvářeny rezervy ve stejném období, kdy už jsou známy konkrétní výdaje na příslušné opravy hmotného majetku. Proto tvorbu rezerv v období zahájení oprav hmotného majetku, kdy již všechna rizika jsou známá, lze považovat za výdaj, jehož účelem je jen snižování základu daně z příjmů. Nelze jej proto uznat za výdaj ve smyslu § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů. Stěžovatel také vyslovil nesouhlas s názorem krajského soudu, že zahájení opravy v roce 2002 nebylo důvodem ke zrušení rezervy ve prospěch výnosů daňového subjektu v roce 2002, protože nepominuly důvody, pro něž byla rezerva vytvořena. Podle stěžovatele je třeba ustanovení § 4 odst. 1 zákona o rezervách třeba vykládat tak, že důvody, pro něž byla rezerva vytvořena, pominuly v okamžiku, kdy nastanou skutečnosti, které zabrání vytvořit ji tak, jak bylo původně plánováno. Změnou podmínek ztrácí plánovaná rezerva své opodstatnění a je nutné ji zrušit, neboť již nebude v předpokládaném termínu zahájena oprava, na kterou byla rezerva tvořena. Účastník řízení postupoval ve zdaňovacím období roku 2002 v rozporu s ustanovením § 7 zákona o rezervách, když vytvářel rezervu na opravu hmotného majetku ve zdaňovacím období, ve kterém byla zahájena oprava tohoto majetku, a tak v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 zákona o rezervách, když k 31. 12. 2002 nezrušil částku vytvořené rezervy ve prospěch výnosů, protože tím, že zahájil v roce 2002 opravu, pominuly důvody, pro něž byla rezerva vytvořena, když oprava plánovaná v roce 2003 již zahájena nebyla. Nedodržením

podmínek stanovených v zákoně si daňový subjekt může snižovat základ daně podle své libosti a připuštěním této situace by bylo obtížné plánování příjmů státního rozpočtu. K názoru krajského soudu, že povaha opravy hmotného majetku, původně plánované na pozdější časové období, se může ukázat jako natolik nezbytná, že by její provedení v zamýšleném termínu vedlo k nepřiměřeným škodám, stěžovatel uvedl, že daňový subjekt nemá zakázáno hmotný majetek opravovat, ale má povinnost nést daňové dopady, že se mu nepodařilo tvorbu a čerpání rezerv odpovídajícím způsobem stanovit. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že má i nadále za to, že názor stěžovatele není v souladu ustanovením zákona o rezervách. Podle jeho názoru z ustanovení § 7 odst. 4 a 5 citovaného zákona v žádném případě nevyplyvá, že v případě zahájení opravy před ukončením tvorby rezervy, tj. v roce 2002, bylo povinností účastníka řízení již v tomto zdaňovacím období rozpustit nevyčerpanou rezervu do výnosů. Zákon o rezervách v ustanovení § 7 odst. 4 především pracuje s pojmem předpokládaného zdaňovacího období, kdy dojde k zahájení opravy, a nikoli se zdaňovacím období, kdy skutečně k zahájení opravy došlo. Citovaný zákon umožňuje daňovému subjektu zahájit opravy i dříve než před ukončením tvorby rezervy, ovšem s tím, že je povinen rezervu nebo její zůstatek zrušit nejpozději ve zdaňovacím období, které následuje po zdaňovacím období, ve kterém byla oprava zahájena. V daném případě byla oprava zahájena v roce 2002, takže povinností účastníka řízení bylo nevyčerpaný zůstatek rezervy zrušit v roce 2003, což se také stalo. Z uvedených důvodů považuje účastník řízení rozhodnutí krajského soudu za správné, a proto navrhl jeho potvrzení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci je třeba se zřetelem na stížní body posoudit, zda právní úprava dovoluje v průběhu jednoho zdaňovacího období souběh tvorby a čerpání rezervy na opravu hmotného majetku a zda dřívější zahájení opravy hmotného majetku oproti předpokládanému termínu lze posoudit jako pominutí důvodu, pro který byla rezerva tvořena.

Touto právní otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 2 Afs 210/2006 - 70, www.nssoud.cz, a v dané věci neshledal žádný důvod se od právního názoru vysloveného v tomto rozsudku odchýlit.

Podle ustanovení § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů jsou daňově uznatelnými výdaji (náklady) také rezervy a opravné položky, jejichž způsob tvorby a výši pro daňové účely stanoví zvláštní zákon. Tímto zvláštním zákonem je zákon o rezervách, který za rezervy v ust. § 2 odst. 1 označuje také rezervu na opravu hmotného majetku.

Podle ustanovení § 4 odst. 1, 2 zákona o rezervách se výdaje (náklady), na jejichž úhradu se vytvořily rezervy, musí přednostně uhradit z těchto rezerv; rezervy se zruší ve

prospěch výnosů (příjmů) ve stejném zdaňovacím období, kdy pominuly důvody, pro které byly vytvořeny.

Podle ustanovení § 7 odst. 4 věta první až čtvrtá zákona o rezervách se výše rezervy na opravy hmotného majetku stanoví podle jednotlivého hmotného majetku určeného k opravě a charakteru této opravy. Výše rezervy ve zdaňovacím období je rovna podílu rozpočtu nákladů na opravu a počtu zdaňovacích období, která uplynou od zahájení tvorby rezervy do předpokládaného termínu zahájení opravy. Do počtu zdaňovacích období rozhodných pro účely výpočtu výše rezervy se zahrnuje zdaňovací období, kdy dojde k zahájení tvorby rezervy. Do tohoto počtu zdaňovacích období se nezahrnuje předpokládané zdaňovací období, kdy dojde k zahájení opravy.

Podle ustanovení § 7 odst. 5 zákona o rezervách nebude-li oprava zahájena nejpozději ve zdaňovacím období následujícím po zdaňovacím období, ve kterém se při výpočtu výše rezervy předpokládalo zahájení opravy, rezerva se zruší v tomto následujícím zdaňovacím období. Rezerva nebo její zůstatek se zruší i tehdy, jestliže nebyla vyčerpána nejpozději ve zdaňovacím období, které následuje po zdaňovacím období, ve kterém byla oprava zahájena. Za zahájení opravy se pro účely tohoto zákona považuje termín, ve kterém se fyzicky začnou provádět práce přímo na věci, která je předmětem opravy; provádí-li se oprava mimo provozovnu poplatníka jinou osobou, rozumí se zahájením opravy převzetí věci do opravy touto osobou. Toto ustanovení se nevztahuje na poplatníky, kteří doloží, že k překročení těchto lhůt došlo zásahem orgánu státní správy nebo orgánů samosprávy.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že zákon o rezervách předpokládá, že oprava bude zahájena ve zdaňovacím období, které si stanovil daňový subjekt v plánu tvorby rezervy a výjimku dovoluje jen pro případ, že by opravu zahájil později, nikoliv však dříve. Pro posouzení dané otázky jsou rozhodující právě citovaná ustanovení. Ustanovení § 7 odst. 4 upravuje způsob výpočtu celkové výše rezervy a výši rezervy pro zdaňovací období po dobu tvorby rezervy. Pro tyto účely definuje i první a poslední rok relevantní pro účely výpočtu výše rezervy pro zdaňovací období. Citované ustanovení daňovému subjektu nezakazuje, aby zahájil opravy dříve než bylo plánováno. Naopak používá pojmy „předpokládaný termín zahájení opravy“ a „předpokládané zdaňovací období, kdy dojde k zahájení opravy“. V realitě běžného života je totiž možné, že se následně po zahájení tvorby rezervy změní v důsledku nepředpokládaných okolností původně zamýšlený termín zahájení opravy. V ustanovení § 7 odst. 5 zákona o rezervách je pak pro případné změny stanoveno pouze to omezení, že oprava hmotného majetku musí být zahájena nejpozději ve zdaňovacím období následujícím po zdaňovacím období, ve kterém se při výpočtu výše rezervy předpokládalo zahájení opravy a že rezerva musí být vyčerpána nejpozději ve zdaňovacím období, které následuje po zdaňovacím období, ve kterém byla oprava zahájena. Proto se nelze ztotožnit ani s dalším argumentem stěžovatele, že dřívějším zahájením oprav daňový subjekt změnil podmínky, které si určil při zahájení tvorby rezervy podle § 7 odst. 4 zákona o rezervách, a dosud tvořená rezerva se tak stala neodůvodněnou. Protože zákonodárce nestanovil žádná omezení, která by se týkala zahájení opravy v dřívějším než původně předpokládaném zdaňovacím období, nelze hovořit o zákonem zakázané změně podmínek. Zákonodárce s určitou nutnou flexibilitou počítá, neboť například podle odst. 6 citovaného ustanovení zjistí-li poplatník

daně z příjmů skutečnost odůvodňující změnu výše rezervy, musí provést úpravu její výše počínaje zdaňovacím obdobím, v němž tuto skutečnost zjistí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud s ohledem na účel uvedených ustanovení a v kontextu dalších ustanovení zákona o rezervách zcela správně dovodil, že citovaný zákon v průběhu jednoho zdaňovacího období dovoluje souběh tvorby a čerpání rezervy na opravu hmotného majetku. Je totiž třeba mít na zřeteli, že vytváření rezerv na opravu hmotného majetku představuje výsledek ekonomické úvahy daňového subjektu, který tímto způsobem sleduje jak svoje legitimní ekonomické zájmy, tak se také snaží o určitou daňovou optimalizaci.

Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 211/1997 Sb., kterým byl s účinností od 1. 1. 1998 změněn zákon o rezervách, bylo smyslem změny právní úpravy zamezení spekulativního odkládání daňové povinnosti, nikoliv vyloučení případu, k němuž došlo v dané věci, tzn. dřívějšího provedení opravy hmotného majetku proti původnímu plánu. Cílem této nové úpravy bylo „zabránit spekulativnímu odkládání daňové povinnosti ve vazbě na stále klesající sazbu daně z příjmů. Nadále tak zákon stanoví podstatně přísnější podmínky pro tvorbu rezervy na opravu majetku poplatníků, zejména se jednoznačně vymezuje doba tvorby rezervy a podmínky, kdy musí dojít k čerpání prostředků, a v případě jejich nevyužití se vymezuje okamžik rozpuštění rezervy. Nelze tak přehlédnout, že dřívější provedení opravy zjevně neodporuje zamýšlenému účelu novelizace zákona o rezervách provedené zákonem č. 211/1997 Sb., a naopak její apriorní vyloučení by mohlo vést ke zcela zbytečným administrativním zásahům do hospodářských aktivit daňových subjektů, neodůvodnitelných ani fiskálními zájmy státu.

Námítka stěžovatele, že připuštění možnosti souběhu tvorby rezervy a provádění oprav s čerpáním rezervy ve výši nákladů vynaložených na opravu by vedlo k paradoxní situaci, kdy by ve stejném zdaňovacím období byly generovány náklady z titulu tvorby zákonné rezervy a současně i náklady z titulu vynakládání výdajů na faktické provádění oprav, není rovněž důvodná. Tato situace nemůže s ohledem na výklad krajského soudu nastat, neboť při souběhu tvorby rezervy a provádění oprav s čerpáním rezervy jsou uplatňovány pouze náklady z titulu tvorby zákonné rezervy, nevznikají však náklady z titulu vynakládání výdajů na faktické provádění oprav, a to proto, že náklady z titulu vynakládání výdajů na faktické provádění oprav jsou čerpány z již vytvořených a vytvářejících se rezerv. Nejedná se tedy o přímý výdaj na opravu ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ale o čerpání rezerv. V posuzovaném případě je z obsahu správního spisu zřejmé, že na základě přijatých faktur za uskutečněné opravy účastník řízení účtoval o čerpání rezervy, a nejednalo se o přímý výdaj. Tento způsob tak v žádném případě nevede k tomu, že si daňový subjekt uplatní náklady ve stejném zdaňovacím období dvakrát, ale je naopak v souladu s ustanovením § 4 odst. 1 zákona o rezervách, podle kterého výdaje, na jejichž úhradu se vytvořily rezervy a opravné položky, se musí přednostně uhradit z těchto rezerv a opravných položek.

Se zřetelem na výše uvedené je podle názoru Nejvyššího správního soudu nesprávný názor stěžovatele, že okamžikem dřívějšího zahájení opravy pozbývá další tvorba rezervy na odůvodněnosti, neboť důvody, pro něž byla vytvořena, pominuly. Důvodem tvorby rezervy je nutnost opravy hmotného majetku a způsob jejího vytvoření musí být v souladu se zákonem, což v daném případě bylo. Krajský soud tak správně uvedl, že za pominutí

důvodů, pro které byla rezerva tvořena, bude třeba považovat stav, kdy původní záměr poplatníka provést opravu hmotného majetku buď ze subjektivních příčin (např. prodej hmotného majetku, rozhodnutí provést místo opravy zchátralé stavby její odstranění) nebo objektivních příčin (např. zánik hmotného majetku v důsledku požáru) už zde není. Zahájil-li účastník řízení skutečně opravy v roce 2002, nebyla tato skutečnost zákonným důvodem pro zrušení rezervy ve prospěch výnosů (příjmů) ve zdaňovacím období roku 2002.

Lze proto shrnout, že účastník řízení nepostupoval ve zdaňovacím období roku 2002 v rozporu s ustanovením § 7 zákona o rezervách, když vytvářel rezervu na opravu hmotného majetku ve zdaňovacím období, ve kterém byla zahájena oprava tohoto majetku, a dále nepostupoval v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 zákona o rezervách, když v roce 2002 nezrušil částku vytvořené rezervy ve prospěch výnosů.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V tomto řízení měl plný úspěch účastník řízení, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 2x 2100 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrada hotových výdajů 2x 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 912 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 5712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu